Cod ECLI ECLI:RO:CAORA:2026:008.000570
R O M Â N I A
CURTEA DE APEL ORADEA
Secția de contencios administrativ şi fiscal
Dosar nr. 1585/83/CA/2025 - R
Nr. operator de date cu caracter personal: 3159

DECIZIA NR. 570/CA/2026 - R

Şedința publică din data de 12.10.2026
Completul de judecată constituit din:
Preşedinte: [redacted]
Judecător: [redacted]
Judecător: [redacted]
Grefier: [redacted]

Pe rol se află pronunțarea asupra recursului formulat de **recurenta-reclamantă Fundația Freies Europa Weltanschauung**, cu sediul în mun. Satu Mare, [redacted] jud. Satu Mare și sediul proced. ales pentru comunicări la adresa de poștă electronică *office@freies-europa.ro*, în contradictoriu cu **intimata-pârâtă Garda Națională de Mediu – Comisariatul General,** cu sediul în București, B-dul Unirii nr. 78, bl. J2, sector 3, împotriva Sentinței nr. 199/CA din 08.04.2026 pronunțată de Tribunalul Satu Mare, având ca obiect comunicare informații de interes public.

Se constată că mersul dezbaterilor a fost consemnat în încheierea de şedință din data de 02 octombrie 2026, încheiere ce face parte din prezenta şi când în vederea deliberării şi pentru a da părților posibilitatea de a depune la dosar concluzii scrise, s-a amânat pronunțarea în cauză pentru termenul de azi, după care:

CURTEA DE APEL

Deliberând asupra recursului în contencios administrativ de față, a constatat următoarele:

Prin Sentința nr. 199/CA din 08.04.2026, Tribunalul Satu Mare a respins cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta Fundația Freies Europa Weltanschauung, cu în contradictoriu cu pârâta Garda Națională de Mediu – Comisariatul General, ca neîntemeiată.

Pentru a pronunța această sentință Tribunalul a reținut că prin cererea nr. 7570/GM/ 04.08.2025 adresată pârâtei Garda Națională de Mediu – Comisariatul General reclamanta Fundația Freies Europa Weltanschauung (persoană juridică fără scop patrimonial), a solicitat, în temeiul Legii nr. 544/2001 şi a normelor metodologice aprobate prin H.G, nr. 123/2002 să se comunice în termenul legal de comunicare, informații privind parametrii tehnici ai serviciului de poștă electronică al pârâtei (limite de dimensiune, configurări relevante pentru respingerea mesajelor, jurnale de server pentru două zile determinate, statistici agregate privind respingeri, proceduri interne pentru gestionarea petițiilor electronice, existența eventualelor filtrări „silențioase" şi ultimele auditări IT), apreciind că această împrejurare este relevantă deoarece natura informaților - modalitatea în care pârâta primeşte şi procesează petiții electronice - privește chiar modul de exercitare a atribuțiilor unei autorități publice şi se încadrează în definiția legală a informației de interes public.

A avut în vedere judecătorul fondului că prin răspunsul comunicat reclamantei nr. 7570/ GM/04.09.2025 pârâta a transmis un răspuns de refuz, arătând în esență că „informațiile solicitate nu se încadrează in categoria informațiilor de interes public".

În drept, instanța de fond a avut în vedere dispozițiile art. 1, 2 lit. b), 6 şi 12 din Legea nr. 544/2001 stabilind că reclamanta solicită informații privind parametrii tehnici ai serviciului de poştă electronică al pârâtei (limite de dimensiune, configurări relevante pentru respingerea mesajelor, jurnale de server pentru două zile determinate, statistici agregate privind respingeri, proceduri interne pentru gestionarea petițiilor electronice, existența eventualelor filtrări „silențioase" şi ultimele auditări IT) iar astfel de informații nu reprezintă informații de interes public ce pot fi comunicate oricărei persoane interesate.

A constatat prima instanță că modalitatea în care pârâta primeşte şi procesează petiții electronice, modul de exercitare a atribuțiilor autorității publice sub acest aspect, poate atrage răspunderea acesteia în formele prevăzute de lege, însă informațiile concrete, respectiv parametrii tehnici ai serviciului de poştă electronică al pârâtei şi acces la jurnalele de server nu pot fi comunicate către orice persoană fără compromiterea tocmai a securității acestor sisteme informatice.

Mai mult, tribunalul a reținut că în ceea ce priveşte activitatea Gărzii Naționale de Mediu, există reglementări derogatorii de la prevederile art. 2 lit. b) din Legea nr. 544/2001 făcând în acest sens trimitere la dispozițiile art. 28, 29 şi 30 din Ordinul nr. 256 din 5 martie 2014 al Ministerului Mediului şi Schimbărilor Climatice, privind modificarea anexei la Ordinul ministrului mediului nr. 464/2009 pentru aprobarea Normelor tehnice privind organizarea şi desfăşurarea activităților de control şi inspecție în domeniul protecției mediului, reținând că pot constitui informații de interes public ce pot fi comunicate doar date referitoare la capacitatea instituțională şi la resursele GNM, nu şi informații care vizează parametrii tehnici ai serviciului de poştă electronică al Gărzii Naționale de Mediu, precum şi accesul la jurnalele de server sau alte informații similare, infrastructura tehnică a instituției, ori configurația serverului de poştă electronică, deoarece aceasta nu reprezintă informații privind capacitatea instituțională şi resursele pârâtei, ci aspecte care privesc infrastructura tehnică a pârâtei, fără a interesa publicul larg.

Astfel, tribunalul a constatat că, în mod corect a apreciat pârâta faptul că informațiile solicitate privind infrastructura tehnică a instituției, precum şi configurația serverului de e-mail, nu sunt destinate publicității generale şi că dezvăluirea unor astfel de informații ar putea conduce la riscul unor scurgeri de date sau accesarea neautorizată a unor informații care nu sunt destinate publicului larg, fapt ce ar periclita securitatea şi buna funcționare a instituției.

Aşadar, având în vedere prevederile legale mai sus citate, instanța de fond a reținut că pârâta nu este obligată să comunice reclamantului informații care vizează parametrii tehnici ai serviciului de poştă electronică al pârâtei, accesul la jurnalele de server sau alte informații similare, ori date care privesc infrastructura tehnică a instituției şi configurația serverului de poştă electronică, aspect față de care cererea reclamantei fiind neîntemeiată, urmează a fi respinsă.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs recurenta-reclamantă Fundația Freies Europa Weltanschauung, solicitând admiterea recursului şi casarea sentinței recurate, cu consecința admiterii plângerii, iar în subsidiar trimiterea cauzei spre rejudecare.

În motivare, recurenta a arătat că sentința recurată este nelegală şi netemeinică, motivarea fiind afectată pe o dublă eroare, întrucât confundă informațiile comunicate din oficiu cu informațiile care se furnizează la cerere în baza Legii nr. 544/2001 şi, pe de altă parte, tratează un act administrativ, subordonat legii, ca pe o normă derogatorie care ar putea restrânge definiția legală a informației de interes public, ceea ce este inadmisibil.

Sub un prim aspect, recurenta a arătat că hotărârea se impune casată în temeiul art. 488 alin. (1) pct. 6 C.proc.civ., întrucât nu cuprinde o motivare efectivă asupra problemelor esențiale ale cauzei.

A învederat instanței recurenta că prima instanță nu a arătat, pentru fiecare categorie de informații solicitată, de ce aceasta nu ar privi activitatea autorității sau în ce excepție legală

concretă din art. 12 din Legea nr. 544/2001 s-ar încadra ci a validat global teza intimatei potrivit căreia ceea ce nu se regăsește în lista de documente accesibile publicului din act administrativ sectorial nu ar mai putea fi comunicat și că orice informație tehnică referitoare la serviciul de e-mail ar deveni nepublică.

Sub un al doilea aspect, recurenta a susținut că sentința a fost dată cu încălcarea și aplicarea greșită a normelor de drept material, fiind incident art. 488 alin. (1) pct. 8 C.proc.civ.

Recurenta a arătat, în esență, că în prezenta cauză, informațiile solicitate privesc modul concret în care intimata primește, respinge, confirmă, înregistrează și procesează petițiile transmise prin poștă electronică.

În opinia recurentei, maniera oficială de recepționare a petițiilor reprezintă o componentă directă a activității administrative a unei autorități publice iar parametrii generali care condiționează funcționarea activității de petiționare, precum limita de dimensiune a mesajelor recepționate electronic, existența notificărilor de tip bounce, procedura internă de înregistrare a mesajelor, statisticile agregate privind respingerile și existența sau inexistența unor filtrări „silențioase", nu sunt extrinseci activității instituției, ci tocmai modalități de exercitare a atribuțiilor sale față de public și organizațiile neguvemamentale. Prin urmare, recurenta a apreciat că procedura de recepție și de înregistrare a petițiilor electronice nu poate fi scoasă, în bloc, din sfera informațiilor de interes public, soluția instanței de fond fiind nelegală.

Sub un al treilea aspect, recurenta a arătat, în esență, că prima instanță a acordat actului administrativ invocat de intimată o forță derogatorie pe care acesta nu o poate avea.

A mai susținut recurenta, în esență, că sentința este nelegală deoarece a validat un refuz global de furnizare a informației publice, în condițiile în care legea și normele metodologice impun o analiză punctuală și, dacă este cazul, comunicarea parțială după anonimizare.

A învederat instanței recurenta, în esență, că aceeași critică este valabilă și în raport cu invocarea generică a „securității informatice

Totodată, recurenta a precizat că sentința recurată consacră o interpretare neconformă cu dreptul Uniunii Europene, contrară principiului cooperării loiale și obligației de interpretare conformă.

În opinia recurentei, chiar dacă prezenta cauză este guvernată în principal de Legea nr. 544/2001 și privește funcționarea canalului electronic de petiționare, prima instanță și-a fundamentat soluția pe interpretarea unui act administrativ din materia inspecției de mediu, respectiv anexa modificată prin Ordinul nr. 256/2014 iar odată ce tribunalul a ales să sprijine soluția pe acest act sectorial, era ținut, în virtutea art. 4 alin. (3) TFUE și a art. 4 C.proc.civ., să realizeze o interpretare compatibilă cu dreptul UE și nu una care reduce efectul util al standardului unional de transparență în același sector. Conform susținerilor recurentei, din jurisprudența C.J.U.E. în cauza Bayer CropScience rezultă că, prin stabilirea faptului că invocarea confidențialității comerciale sau industriale nu poate bloca accesul la informații privind emisiile în mediu, dreptul unional nu permite statelor membre sau autorităților naționale să adauge, prin drept intern, un prag suplimentar de tipul „impact semnificativ" pentru a restrânge publicitatea. În opinia recurentei, această împrejurare este relevantă deoarece tribunalul nu putea transforma un act infralegal, care este deja cel puțin discutabil din perspectiva standardului unional, într-o normă „specială" aptă să restrângă definiția legală largă a informației de interes public din Legea nr. 544/2001.

Totodată, recurenta a solicitat sesizarea C.J.U.E. cu următoarele întrebări preliminare:

1. Articolul 2 punctul 1 literele (c) și (d), articolul 3 alineatul (1) și articolul 4 din Directiva 2003/4/CE, citite în lumina Convenției de la Aarhus, astfel cum face parte din ordinea juridică a Uniunii prin Decizia 2005/370/CE, trebuie interpretate în sensul că noțiunea de „informație privind mediul" poate include informații referitoare la procedurile, condițiile tehnice generale și verificabile și mecanismele administrative prin care autoritatea publică

competentă în domeniul protecției mediului primește, înregistrează, respinge sau filtrează sesizările și petițiile electronice privind posibile încălcări ale legislației de mediu, atunci când aceste informații privesc măsuri sau activități administrative ale autorității și condiționează în mod efectiv accesul publicului la aceasta?

2. În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, aceleași dispoziții din Directiva 2003/4/CE, citite în lumina principiului cooperării loiale prevăzut la art. 4 alin. (3) TUE, trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale infralegale/administrative sau unei interpretări jurisprudențiale naționale potrivit căreia, în sectorul controlului și inspecției de mediu, numai categoriile de informații și documente enumerate de acel act administrativ sunt accesibile publicului, cu excluderea altor informații deținute de autoritatea publică și care privesc activitatea sa, precum și unei practici de refuz în bloc a accesului, fără examinare individualizată a fiecărei categorii de informații solicitate și fără acordarea accesului parțial la informațiile comunicabile după anonimizarea elementelor protejate?

3. Articolul 4 alineatul (2) din Directiva 2003/4/CE și articolul 23 alineatul (6) din Directiva 2010/75/UE trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale infralegale/administrative sau unei interpretări naționale potrivit căreia sunt accesibile publicului numai „date generale", numai registrele rapoartelor de inspecție, ori numai informațiile privind emisiile cu impact semnificativ asupra mediului, iar nu și celelalte informații ori documente care intră în domeniul de aplicare al dreptului unional privind accesul la informația de mediu?

În drept, recurenta a invocat prevederile dispozițiile art. 20 alin. (l)-(3) și art. 28 din Legea nr. 554/2004, ale art. 2 lit. b), art. 3, art. 5, art. 6, art. 7, art. 12 și art. 22 din Legea nr. 544/2001, ale art. 15, art. 20, art. 21 și art. 22 din H.G. nr. 123/2002, ale art. 4 alin. (3) și art. 77 din Legea nr. 24/2000, precum și ale art. 4, art. 488 alin. (1) pct. 5, 6 și 8, art. 490 alin. (1), art. 496 și art. 498 C. proc. civ., Directiva 2003/4/CE, Convenția de la Aarhus.

Prin întâmpinare intimata-pârâtă Garda Națională de Mediu – Comisariatul General a solicitat respingerea recursului ca nefondat.

În motivare, cu privire la critica referitoare la pretinsa nemotivare a sentinței, motiv de casare întemeiat pe art. 488 alin.(1) pct.6 C.proc.civ., a arătat că instanța de fond a analizat în mod explicit obiectul solicitării formulate prin cererea nr. 7570/04.08.2025 și a identificat natura informațiilor solicitate, respectiv: parametri tehnici ai serviciului de poștă electronică, configurații relevante pentru respingerea mesajelor, acces la jurnalele de server, informații privind filtre și mecanisme informatice, informații privind infrastructura tehnică și configurația sistemului informatic, audituri IT.

A susținut intimatul, în esență, că tribunalul a arătat în mod clar de ce aceste informații nu reprezintă informații de interes public în sensul art. 2 lit. b) din Legea nr. 544/2001, concluzionând că ele privesc infrastructura tehnică internă a instituției și nu activitatea administrativă destinată publicului, astfel că hotărârea conține o motivare efectivă, coerentă și suficientă pentru a permite controlul judiciar.

Cu privire la pretinsa confuzie dintre art. 5 și art. 6 din Legea nr. 544/2001 intimata a precizat că această critică pornește de la o premisă greșită, întrucât tribunalul nu a respins acțiunea deoarece informațiile solicitate nu se regăsesc printre informațiile comunicate din oficiu prevăzute de art. 5 din Legea nr. 544/2001. Astfel, intimata a apreciat că analiza diferențelor dintre art. 5 și art. 6 din Legea nr. 544/2001 este lipsită de relevanță în raport cu soluția adoptată.

Cu privire la critica referitoare la Ordinul nr. 256/2014 al Ministerului Mediului și Schimbărilor Climatice privind modificarea anexei la Ordinul 464/2009 pentru aprobarea Normelor tehnice privind organizarea și desfășurarea activităților de control și inspecție în domeniul protecției mediului, intimata a solicitat a se observa faptul că, din considerentele

sentinței civile rezultă că instanța de fond a interpretat și aplicat cu prioritate dispozițiile Legii nr. 544/2001.

În opinia intimatei, trimiterea la Ordinul nr. 256/2014 apare doar ca argument secundar, după ce instanța a constatat că informațiile solicitate privesc infrastructura tehnică a instituției și nu reprezintă informații de interes public în sensul art. 2 lit. b) din Legea nr. 544/2001.

Cu privire la susținerea că informațiile solicitate reprezintă informații de mediu, intimata a arătat, în esență, că recurenta-reclamantă încearcă să califice informațiile solicitate drept informații de mediu în sensul Directivei 2003/4/CE și al Convenției de la Aarhus.

În opinia intimatei, o asemenea interpretare este neîntemeiată, întrucât cererea formulată de către recurenta-reclamantă nu privește starea elementelor de mediu, emisii, măsuri de protecție a mediului, acte de control, rezultate ale inspecțiilor, date privind poluarea, informații referitoare la impactul asupra mediului ci vizează exclusiv aspecte tehnice privind funcționarea sistemului de poștă electronică și a infrastructurii informatice utilizate de instituție iar Directiva 2003/4/CE nu transformă automat orice informație deținută de o autoritate de mediu într-o informație de mediu.

Referitor la solicitarea recurentei privind sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene, a solicitat respingerea acesteia, întrucât întrebările formulate nu vizează o problemă reală de interpretare a dreptului Uniunii, iar soluționarea cauzei nu depinde de dezlegarea acestora.

În drept, intimata a invocat prevederile art. 205, art. 483 și următoarele C.proc.civ.

Analizând recursul, instanța constată următoarele:

Având în vedere că recurenta a formulat o cerere de sesizare a C.J.U.E. cu întrebări preliminare, apreciind că de răspunsul la acestea depinde modul de soluționare al cauzei, Curtea reține că se impune, cu prioritate, analiza admisibilității cererii de sesizare a C.J.U.E. cu întrebările formulate.

Examinând admisibilitatea cererii de sesizare a C.J.U.E. cu întrebările preliminare formulate de recurentă, instanța constată următoarele :

Potrivit art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, „Curtea de Justiție a Uniunii Europene este competentă să se pronunțe, cu titlu preliminar, cu privire la: (a) interpretarea tratatelor; (b) validitatea și interpretarea actelor adoptate de instituțiile, organele, oficiile sau agențiile Uniunii; În cazul în care o asemenea chestiune se invocă în fața unei instanțe dintr-un stat membru, această instanță poate, în cazul în care apreciază că o decizie în această privință îi este necesară pentru a pronunța o hotărâre, să ceară Curții să se pronunțe cu privire la această chestiune. În cazul în care o asemenea chestiune se invocă într-o cauză pendinte în fața unei instanțe naționale ale cărei decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern, această instanță este obligată să sesizeze Curtea. În cazul în care o asemenea chestiune se invocă într-o cauză pendinte în fața unei instanțe judecătorești naționale privind o persoană supusă unei măsuri privative de libertate, Curtea hotărăște în cel mai scurt termen”.

Din interpretarea acestor norme juridice din dreptul unional, rezultă condițiile de admisibilitate ale cererilor de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene, respectiv, cererea să fie formulată în fața unei instanțe dintr-un stat membru, să fie relevantă pentru soluționarea cauzei cu care instanța națională este învestită și să privească interpretarea tratatelor ori validitatea și interpretarea actelor adoptate de instituțiile, organele, oficiile sau agențiile Uniunii.

Jurisprudența C.J.U.E. în materie (cauza CILFIT – C-283/81) a detaliat condițiile de admisibilitate expuse anterior, statuând în sensul că „Articolul 177 al treilea paragraf trebuie să fie interpretat în sensul că o instanță națională ale cărei decizii nu sunt supuse unei căi de atac în dreptul intern trebuie, atunci când se pune o problemă de drept comunitar în cauza dedusă judecății sale, să își îndeplinească obligația de sesizare a Curții de Justiție, cu excepția cazului în care constată că problema invocată nu este pertinentă sau că dispoziția comunitară în cauză a făcut deja obiectul unei interpretări din partea Curții sau că aplicarea corectă a dreptului

comunitar se impune cu o asemenea evidență încât nu mai lasă loc niciunei îndoieli rezonabile; existența unei astfel de posibilități trebuie să fie evaluată în funcție de caracteristicile proprii dreptului comunitar, de dificultățile specifice pe care le prezintă interpretarea acestuia și de riscul divergențelor de jurisprudență în cadrul Comunității".

În cauza Consorzio Italian Management, C-561-19 (ECLI:EU:C:2021:799), pronunțată de Marea Cameră, C.J.U.E. a arătat că „32 În plus, trebuie amintit că, în măsura în care nu există nicio cale de atac în dreptul intern împotriva deciziei unei instanțe naționale, aceasta din urmă are, în principiu, obligația de a sesiza Curtea în sensul articolului 267 al treilea paragraf TFUE atunci când în fața sa este invocată o chestiune privind interpretarea dreptului Uniunii (Hotărârea din 15 martie 2017, Aquino, C-3/16, EU:C:2017:209, punctul 42 și jurisprudența citată).

33 Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, o instanță națională ale cărei decizii nu sunt supuse unei căi de atac în dreptul intern nu poate fi exonerată de această obligație decât atunci când constată că problema invocată nu este relevantă sau că dispoziția de drept al Uniunii în cauză a făcut deja obiectul unei interpretări din partea Curții ori că interpretarea corectă a dreptului Uniunii se impune cu o asemenea evidență încât nu mai lasă loc niciunei îndoieli rezonabile [a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 octombrie 1982, Cilfit și alții, 283/81, EU:C:1982:335, punctul 21, Hotărârea din 15 septembrie 2005, Intermodal Transports, C-495/03, EU:C:2005:552, punctul 33, precum și Hotărârea din 4 octombrie 2018, Comisia/Franța (Impozit anticipat pe bunuri mobile), C-416/17, EU:C:2018:811, punctul 110].

34 În această privință trebuie amintit, în primul rând, că din raportul dintre al doilea și al treilea paragraf ale articolului 267 TFUE rezultă că instanțele vizate de al treilea paragraf se bucură de aceeași putere de apreciere ca toate celelalte instanțe naționale pentru a evalua dacă, în scopul de a pronunța o hotărâre, este necesară o decizie asupra unui aspect de drept al Uniunii. Prin urmare, aceste instanțe naționale nu sunt obligate să trimită o întrebare referitoare la interpretarea dreptului Uniunii formulată în cauza dedusă judecății lor în cazul în care respectiva întrebare nu este pertinentă, respectiv, în alți termeni, în cazul în care, indiferent care ar fi răspunsul la această întrebare, el nu ar putea avea nicio influență asupra soluționării litigiului (Hotărârea din 6 octombrie 1982, Cilfit și alții, 283/81, EU:C:1982:335, punctul 10, Hotărârea din 18 iulie 2013, Consiglio Nazionale dei Geologi, C-136/12, EU:C:2013:489, punctul 26, precum și Hotărârea din 15 martie 2017, Aquino, C-3/16, EU:C:2017:209, punctul 43).

35 Astfel, în cadrul unei proceduri prevăzute la articolul 267 TFUE, care este întemeiată pe o separare clară a funcțiilor între instanțele naționale și Curte, instanța națională este singura competentă să constate și să aprecieze situația de fapt din litigiul principal, precum și să interpreteze și să aplice dreptul național. De asemenea, numai instanța națională sesizată cu soluționarea litigiului și care trebuie să își asume răspunderea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată are competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile cauzei, atât necesitatea, cât și pertinența întrebărilor pe care le adresează Curții (Hotărârea din 26 mai 2011, Stichting Natuur en Milieu și alții, C-165/09-C-167/09, EU:C:2011:348, punctul 47 și jurisprudența citată, Hotărârea din 9 septembrie 2015, X și van Dijk, C-72/14 și C-197/14, EU:C:2015:564, punctul 57, precum și Hotărârea din 12 mai 2021, Altenrhein Luftfahrt, C-70/20, EU:C:2021:379, punctul 25).

36 În al doilea rând, trebuie amintit că autoritatea interpretării date de Curte în temeiul articolului 267 TFUE poate să priveze obligația prevăzută la articolul 267 al treilea paragraf TFUE de cauza sa și să o golească astfel de conținut, în special atunci când întrebarea adresată este identică din punct de vedere material cu o întrebare care a făcut deja obiectul unei hotărâri preliminare într-o cauză similară sau, *a fortiori*, în cadrul aceleiași cauze naționale sau atunci când o jurisprudență consacrată a Curții rezolvă problema de drept în cauză, oricare ar fi natura procedurilor care au determinat această jurisprudență, chiar în absența unei identități

stricte a întrebărilor în litigiu (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 martie 1963, Da Costa şi alţii, 28/62-30/62, EU:C:1963:6, p. 75 şi 76, Hotărârea din 6 octombrie 1982, Cilfit şi alţii, 283/81, EU:C:1982:335, punctele 13 şi 14, Hotărârea din 4 noiembrie 1997, Parfums Christian Dior, C-337/95, EU:C:1997:517, punctul 29, şi Hotărârea din 2 aprilie 2009, Pedro IV Servicios, C-260/07, EU:C:2009:215, punctul 36)".

Prin urmare, chiar dacă sunt îndeplinite toate condiţiile de admisibilitate expuse anterior, iar cererea de sesizare este formulată în faţa unei instanţe naţionale de ultim grad de jurisdicţie, această din urmă instanţă poate decide să nu sesizeze Curtea de Justiţie a Uniunii Europene în legătură cu o întrebare preliminară în măsura în care dispoziţia din dreptul U.E. în cauză a făcut deja obiectul unei interpretări din partea Curţii (teoria actului clarificat) sau aplicarea corectă a dreptului comunitar se impune cu o asemenea evidenţă încât nu mai lasă loc niciunei îndoieli rezonabile (teoria actului clar).

Plecând de la aceste premise juridice referitoare la condiţiile de admisibilitate ale cererilor de sesizare a Curţii de Justiţie a Uniunii Europene cu întrebările preliminare, instanţa constată că toate întrebările preliminare propuse de recurentă au ca premise faptul că prima instanţă şi-a fundamentat soluţia pe un act administrativ de forţă juridică inferioară legii, respectiv pe prevederile Ordinului nr. 256/2014 şi faptul că informaţiile solicitate de recurenta reclamantă, prin cererea formulată, ar constitui informaţii de mediu în sensul dreptului U.E.

Curtea constată că ambele premise factuale şi juridice ale întrebărilor preliminare sunt eronate, astfel că răspunsul la întrebările preliminare nu este relevant în cauză.

Astfel, în ceea ce priveşte prima premisă menţionată, respectiv aceea că instanţa de fond şi-a fundamentat soluţia pe un act administrativ de forţă juridică inferioară legii, respectiv pe prevederile Ordinului nr. 256/2014, Curtea constată, contrar susţinerilor recurentei, că din cuprinsul considerentelor hotărârii recurate nu reiese că instanţa de fond ar fi considerat legal refuzul comunicării informaţiilor solicitate exclusiv în temeiul Ordinului nr. 256/2014, ci rezultă că instanţa de fond a reţinut că nu sunt îndeplinite nici condiţiile prevăzute de Legea nr. 544/2001 şi nici cele reglementate de Ordinul nr. 256/2014.

Aşadar, concluzia care se impune este aceea că prima instanţă a analizat ansamblul normelor juridice pe care le-a considerat incidente în speţă şi a concluzionat că nu sunt îndeplinite condiţiile pentru comunicarea informaţiilor solicitate, fără a înlătura prevederile legii şi a aplica cu prioritate prevederile ordinului menţionat.

Pe de altă parte, referitor la cea de-a doua premisă juridică avută în vedere de recurentă, Curtea constată că este evident, rezultând din chiar conţinutul cererii de informaţii de interes public, că prin această cerere recurenta reclamantă nu a solicitat să-i fie comunicate informaţii de mediu, ci a cerut informaţii legate de activitatea unei instituţii care îşi desfăşoară activitatea în domeniul mediului, aceste informaţii referindu-se însă la chestiuni tehnice ce privesc modul de primire şi gestionare, pe cale electronică, a petiţiilor formulate în legătură cu activitatea instituţiei intimate.

În aceste condiţii, Curtea constată că răspunsul la întrebările preliminare propuse de recurentă nu ar avea nicio relevanţă cu privire la modul de soluţionare al cauzei, care priveşte o situaţie pur internă fără legătură cu dreptul U.E.

Având în vedere că nu se poate reţine incidenţa premiselor juridice şi factuale de la care pleacă cererea de întrebare preliminară, aceasta din urmă nu este pertinentă în cauză, neputând duce la soluţionarea litigiului cu care instanţa naţională a fost învestită, astfel că nu se impune sesizarea C.J.U.E. cu aceste întrebări preliminare.

Pe cale de consecinţă, instanţa va respinge cererea formulată de recurentă de sesizare a Curţii de Justiţie a Uniunii Europene cu întrebări preliminare.

Analizând fondul recursului declarat, instanţa constată următoarele :

Recurenta a invocat critici de nelegalitate a sentinţei recurate vizând vizând motivarea necorespunzătoare a sentinţei recurate, aceste critici de nelegalitate subsumându-se motivului

de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6 C.proc.civ. precum şi motive de nelegalitate vizând interpretarea normelor de drept material referitoare la comunicarea informațiilor de interes public, aceste critici de nelegalitate subsumându-se motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 C.proc.civ.

Analizând motivele de nelegalitate a sentinței recurate vizând motivarea necorespunzătoare a sentinței recurate, subsumate motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6 C.proc.civ., Curtea are în vedere că potrivit art. 488 alin. (1) pct. 6 C.proc.civ., hotărârea atacată este nelegală dacă nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau când cuprinde motive contradictorii ori numai străine de natura cauzei.

Art. 425 alin. (1) lit. b) C. proc. civ., prevede obligația pentru instanță de a indica în considerentele hotărârii, obiectul cererii, susținerile părților, pe scurt expunerea situației de fapt reținută de instanță pe baza probelor administrate, motivele de fapt şi de drept pe care se întemeiază soluția arătându-se motivele pentru care s-au admis cât şi cele pentru care s-au înlăturat cererile părților.

Motivul de recurs prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6 C.proc.civ. vizează nu numai ipoteza în care lipsesc considerentele hotărârii, ci şi când acestea sunt contradictorii sau nu au legătură cu cauza, deoarece şi această situație poate fi calificată ca nemotivare a hotărârii, motivul de recurs vizând atât lipsa motivării cât şi motivarea inexactă sau contradictorie.

Motivarea reprezintă un element esențial al unei hotărâri judecătoreşti, iar lipsa acesteia atrage nelegalitatea ei, scopul motivării fiind acela de a fundamenta şi explica măsurile adoptate de instanță în cadrul dispozitivului.

Articolul 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor şi libertăților fundamentale ale omului garantează părților dreptul la un proces echitabil care presupune, printre altele, şi obligația instanțelor de a-şi motiva hotărârile. O motivare corespunzătoare presupune că instanța poate să nu răspundă tuturor susținerilor părților însă este imperativ necesar ca susținerile esențiale ale acestora să fie analizate şi să se indice în hotărârea judecătorească motivele pentru care instanța le-a apreciat ca fiind întemeiate sau neîntemeiate (cauza Albert contra României).

Transpunând aceste principii în speță, instanța de recurs constată că hotărârea instanței de fond este motivată corespunzător, putându-se identifica raționamentul logico-juridic avut în vedere de judecătorul fondului la pronunțarea soluției de respingere a acțiunii.

În acest sens, instanța de recurs are în vedere că prima instanță, raportat la obiectul concret al solicitărilor de informații formulate de recurentă, a calificat toate aceste solicitări ca privind parametrii tehnici ai serviciului de poştă electronică al intimatei, şi a considerat că astfel de informații sunt exceptate de la comunicare conform art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 544/2001.

Aşa cum s-a arătat anterior, cerințele naționale şi convenționale în materia motivării hotărârilor judecătoreşti sunt în sensul că instanța poate să nu răspundă tuturor susținerilor părților însă este imperativ necesar ca susținerile esențiale ale acestora să fie analizate şi să se indice în hotărârea judecătorească motivele pentru care instanța le-a apreciat ca fiind întemeiate sau neîntemeiate (cauza Albert contra României).

Prin urmare, din moment ce instanța de fond, raportat la obiectul concret al solicitărilor de informații formulate de recurentă, a calificat toate aceste solicitări ca privind parametrii tehnici ai serviciului de poştă electronică al intimatei, nu mai era necesar să analizeze fiecare informație solicitată în parte, aşa cum pretinde recurenta.

Pe cale de consecință, Curtea constată că hotărârea recurată respectă exigențele motivăriii hotărârilor judecătoreşti, astfel că nu este incident motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6 C.proc.civ.

Referitor la motivele de nelegalitate subsumate motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 C.proc.civ., Curtea constată, în acord cu judecătorul fondului, că solicitările

cuprinse la punctele 2.1, 3 şi 6 din cererea de informaţii de inetres public formulată de recurentă, vizând extras din configuraţia serverului de poştă, jurnalele de server şi audit IT sau teste de penetrare constituie informaţii legate de parametrii tehnici concreţi ai sistemului informatic utilizat de către intimată, iar comunicarea acestei categorii de informaţii este exceptată în temeiul art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 544/2001 deoarece priveşte informaţii care pot afecta siguranţa publică, respectiv funcţionarea unei instituţii a statului prin compromiterea securităţii sistemelor informatice utilizate de către intimată.

În ceea ce priveşte informaţiile solicitate la punctul 4 din cererea formulată, Curtea constată că potrivit art. 2 lit. b) din Legea nr. 544/2001 prin informaţie de interes public se înţelege orice informaţie care priveşte activităţile sau rezultă din activităţile unei autorităţi publice sau instituţii publice, indiferent de suportul ori de forma sau de modul de exprimare a informaţiei.

Problema juridică ce se impune a fi lămurită în speţă, vizează posibilitatea ca pe calea unei cereri de informaţii de interes public solicitantul să obţină respectivele informaţii într-o altă formă decât acestea se regăsesc în evidenţele instituţiei sau autorităţii publice sau de a obţine informaţii care ar rezulta dintr-o activitate de documentare şi de coroborare a mai multor informaţii existente în evidenţele instituţiei sau autorităţii publice.

Cu privire la această problemă juridică, Curtea are în vedere că din interpretarea sistematică şi teleologică a ansamblului dispoziţiilor Legii nr. 544/2001 privind liberul acces la informaţii de interes public reiese că nu există o obligaţie a autorităţilor publice de a comunica informaţii de interes public pe care nu le deţin şi nici o obligaţie de efectuare a unei activităţi de documentare şi de coroborare a mai multor informaţii existente în evidenţele instituţiei sau autorităţii publice pentru a putea obţine şi comunica informaţia exact solicitantă.

Este adevărat că nu există nicio dispoziţie expresă în acest sens în cuprinsul Legii nr. 544/2001, însă, o asemenea concluzie rezultă în mod evident din interpretarea sistematică şi teleologică a ansamblului dispoziţiilor Legii nr. 544/2001 privind liberul acces la informaţii de interes public.

Astfel, instanţa de control judiciar are în vedere că prevederile art. 9 şi 11 din actul normativ menţionat reglementează situaţia persoanelor care solicită informaţii care implică realizarea de copii de pe documentele deţinute de autoritatea sau instituţia publică precum şi a persoanelor care efectuează studii şi cercetări în folos propriu sau în interes de serviciu, legea statuând în aceste cazuri că efectuarea copiilor de pe documentele deţinute de autorităţile publice se realizează pe cheltuială proprie şi că persoanele care efectuează studii şi cercetări în folos propriu sau în interes de serviciu au acces la fondul documentaristic al autorităţii sau al instituţiei publice.

Or, trebuie observat că în niciunul din cazurile menţionate anterior legiuitorul nu a consacrat obligaţia autorităţii publice căreia i s-a adresat solicitarea de a prelucra în vreun fel informaţiile deţinute şi de a contribui ea însăşi la realizarea studiului sau a cercetării efectuate de către solicitant.

În lumina acestei reglementări, rezultă că scopul legiuitorului, atunci când a instituit dreptul de acces la informaţiile de interes public şi obligaţia corelativă a autorităţilor publice nu a fost acela de a consacra în sarcina autorităţilor publice solicitate vreo obligaţie suplimentară, alta decât aceea de a comunica informaţia în măsura în care aceasta există şi în forma în care există.

O astfel de interpretare este raţională, neputându-se concepe situaţia contrară în care, autorităţile sau instituţiile publice, în loc să îşi îndeplinească misiunea potrivit propriei competenţe stabilite prin lege, această competenţă le este deturnată spre efectuarea de cercetări în folosul terţilor solicitanţi de informaţii de interes public.

Plecând de la aceste premise juridice, contrar susţinerilor recurentei, Curtea constată că în mod legal a refuzat intimata să-i comunice recurentei statistica oficială privind mesajele

respinse din cauza dimensiunii, atât timp cât nicio normă juridică nu îi impune intimatei să întocmească şi să deţină o astfel de statistică.

Referitor la celelalte informaţii solicitate spre comunicare, respectiv informaţiile solicitate la petitele 1, 2.2, 5 şi 7 din cererea de informaţii de interes public formulată, privind politica de limitare a dimensiunii mesajelor, şabloanele de mesaj sau descrierea formală a mesajului de eroare transmis expeditorului atunci când limita de dimensiune este depăşită, procedura internă de gestionare a petiţiilor electronice şi existenţa sau inexistenţa filtrării „silenţioase", Curtea constată, contrar celor reţinute de prima instanţă şi susţinerilor intimatei, că toate aceste informaţii privesc activitatea de relaţionare a intimatei cu persoanele care formulează petiţii şi nu vizează parametrii tehnici de funcţionare a sistemului informatic al intimatei care, dacă ar fi dezvăluiţi, ar exista riscul de compromitere a siguranţei acestui sistem informatic.

În acest sens, instanţa de control judiciar are în vedere că este evident că activitatea de gestionare şi soluţionare a petiţiilor formulate pe cale electronică este o activitate desfăşurată de intimată în temeiul unor obligaţii instituite de lege.

Pe de altă parte, Curtea constată că este dreptul persoanelor intreresate să cunoască modalitatea concretă în care intimata gestionează petiţiile formulate pe cale electronică, inclusiv aspecte precum existenţa sau inexistenţa unei limite de mărime a petiţiei electronice transmise, modalitatea în care petiţionarul este informat dacă această limită a fost depăşită, procedura internă de gestionare a petiţiilor electronice şi existenţa vreunui filtru informatic care împiedică înregistrarea unor astfel de petiţii.

Nu se poate reţine că astfel de informaţii, dacă ar fi comunicate, ar fi susceptibile să afecteze sau să vulnerabilizeze funcţionarea sistemului informatic al intimatei, de vreme ce acestea nu privesc parametrii tehnici ai programului informatic, ci vizează informaţii legate de modul de utilizare de către terţi a serviciului de poştă electronică pentru expedierea petiţiilor.

Pe de altă parte, nu se poate reţine că Ordinul nr. 256/2014 ar institui vreo excepţie aplicabilă pentru aceste categorii de informaţii, care ar împiedica comunicarea lor.

Prin urmare, instanţţa de fond a făcut o greşită interpretare şi aplicare a normelor de drept material incidente în speţă, respectiv a dispoziţiilor art. 2 lit. b), art. 12 alin. (1) din Legea nr. 544/2001 şi a Ordinul nr. 256 din 5 martie 2014 al Ministerului Mediului şi Schimbărilor Climatice, privind modificarea anexei la Ordinul ministrului mediului nr. 464/2009 pentru aprobarea Normelor tehnice privind organizarea şi desfăşurarea activităţilor de control şi inspecţie în domeniul protecţiei mediului, stabilind în mod eronat că informaţiile menţionate anterior ar fi informaţii de interes public exceptate de la comunicare.

Pe cale de consecinţă, constatând că cererea de sesizare a C.J.U.E. este inadmisibilă, instanţa o va respinge ca atare. De asemenea, fiind incident motivul de recurs prevăzut de art. 488 pct. 8 c.proc.civ., în temeiul art. 20 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ raportat la art. 496 C.proc.civ., Curtea va admite recursul, va casa în totalitate sentinţa recurată şi va admite în parte acţiunea, obligând-o pe intimată să-i comunice recurentei informaţiile solicitate la punctele 1, 2.2, 5 şi 7 din cererea de informaţii de interes public formulată şi respingând în rest, ca neîntemeiată, acţiunea.

Curtea va lua act că nu s-au solicitat cheltuieli de judecată.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E:

Respinge ca inadmisibilă cererea de sesizare a C.J.U.E. cu întrebările preliminare formulate de recurentă.

Admite recursul declarat de **recurenta-reclamantă Fundaţia Freies Europa Weltanschauung**, cu sediul în mun. Satu Mare, [redacted] jud. Satu Mare şi sediul

proced. ales pentru comunicări la adresa de poștă electronică *office@freies-europa.ro*, în contradictoriu cu **intimata-pârâtă Garda Națională de Mediu – Comisariatul General,** cu sediul în București, B-dul Unirii nr. 78, bl. J2, sector 3, împotriva Sentinței nr. 199 din 08.04.2026 pronunțată de Tribunalul Satu Mare pe care o casează în totalitate şi rejudecând fondul:

Admite în parte acțiunea formulată de reclamanta Fundația Freies Europa Weltanschauung în contradictoriu cu pârâta Garda Națională de Mediu.

Obligă pârâta să-i comunice reclamantei informațiile solicitate la petitele 1, 2.2, 5 şi 7 din cererea de informații de interes public formulată.

Respinge ca nefondată în rest acțiunea.

Fără cheltuieli de judecată.

DEFINITIVĂ.

Pronunțată azi 12.10.2026, prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței.

Președinte,	**Judecător,**	**Judecător,**	**Grefier,**
[redacted]	[redacted]	[redacted]	[redacted]

Red. jud. – [redacted]/12.10.2026
Jud. fond – [redacted]
Thred. – [redacted]/4 ex./12.10.2026

Emis 2 comunicări către:

- recurenta-reclamantă Fundația Freies Europa Weltanschauung, cu sediul în mun. Satu Mare, [redacted] jud. Satu Mare și sediul proced. ales pentru comunicări la adresa de poștă electronică office@freies-europa.ro;

- intimata-pârâtă Garda Națională de Mediu – Comisariatul General, cu sediul în București, B-dul Unirii nr. 78, bl. J2, sector 3;